

SLADKÝ ŽIVOT

Jane Porterová
To opravdu
nečekala!

JANE PORTEROVÁ

TO OPRAVDU
NEČEKALA!

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

už víckrát jsme si povídali o tom, jak klasické pohádky – v té či oné podobě známé po celém světě – tvoří jakýsi „myšlenkový základ“ příběhů, které Vám přináším. A že nejoblíbenější je pohádka o popelce. Skromné a nevýbojné dívce, kterou si najde skvělý princ. Není divu, pohádky jsme v určitou etapu svých životů měli rádi všichni, tak proč ne?

Musím se Vám ale přiznat, že snad ještě radši mám ty příběhy, kde hrdinka nesedí v koutě a nečeká až ji najdou. Příběhy o samostatných a silných ženách, které si dokáží prosadit to, co samy chtějí, to, po čem touží. A když je to někdy navzdory jejich protějškům – nevadí. Vždyť oni časem přijdou na to, že je to dobré i pro ně...!

Přesně takové rysy má povídka To opravdu nečekala!, v níž Clare odmítne „srazit kufry“ před svým skorošvagrem, takže ten se pak jenom diví tomu, co se v té tiché dívce skrývalo. Stejně tak Bess (Čas odchodů, čas návratů) dokáže odejít z manželství s bohatým mužem..., který se také pak už jenom diví. Geraldine (Španělova překvapivá manželka) se zase dokáže jinému takovému „pánovi tvorstva“ postavit a zmařit jeho plány. A podobné rysy mají i hrdinky zbývajících tří příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo.

Takže já jsem spokojený!

A doufám, že Vy budete taky.

... s láskou

Váš Harlequin

Jane Porterová

**TO OPRAVDU
NEČEKALA!**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Convenient Cosentino Wife

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Jane Porter
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1424-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1425-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1426-4 (PDF)

PROLOG

Pohřeb se konal ten stejný víkend, na který byla původně naplánovaná i svatba. Rocco ho tedy aspoň posunul na den po plánované svatbě.

Smutečních hostů nebylo mnoho, protože Rocco Cosentino nestál o nějaký honosný obřad a navíc kromě Maria, svého mladšího bratra, už neměl žádného příbuzného. Marius pro něj znamenal všechno. Jenže potom ten odvážný, velkorysý muž, který miloval zábavu, zemřel na následky pádu z koně během zápasu v pólu. Pólo byla Mariova vášeň.

Rocco nestál o to, aby jeho truchlení přihlížel někdo další. O bratra se staral od chvíle, kdy bylo Mariovi šest let, a teď byl pryč. Šlechtický rod Cosentinů tedy skončil s Rokem, protože Rocco byl rozhodnutý se už nikdy znovu neoženit.

Rocco zdvořile, ale důrazně trval na tom, že se jedná o soukromý pohřeb, kterého se zúčastní pouze rodina. Nicméně Clare Redmondové, čtyřiatřicetileté Američance, Mariově snoubence, však přítomnost na pohřbu zakázat nedokázal.

Kdyby si Marius během toho posledního zápasu nezlomil vaz, byla by teď Clare jeho manželka a Roccova švagrová. Nehody se stávají, i ty tragické. A Marius, ten malý chlapec, ze kterého vyrostl úžasný, štědrý člověk, byl navždy pryč.

Rocco se postavil vedle mladé Američanky, která na obřad dorazila celá v černém, dokonce měla na hlavě i závoj a připomínala tak postavu z gotického románu. Do tváře jí neviděl, ale to ani nebylo potřeba – celou dobu slyšel její vzlykání.

Říká se, že pohřby jsou pro živé, ale Rocco se jich za svůj život zúčastnil až příliš mnoha, a nikdy nebyl rád, že tam je. Ani jednou nenašel v kněžových slovech útěchu, ani když stál na rodinném pozemku při pohřbu svého otce, matky, mladé nevěsty a teď při pohřbu svého bratra.

Skutečnost, že je poslední v linii Cosentinů, pro něj nic neznamenala. Považoval svou rodinu za prokletou, takže bylo možná dobře, že s ním jejich rod vymře. Byl poslední, a tak to i zůstane. Už žádný další pohřeb. Už o nikoho nepřijde. Už žádný pocit viny z toho, že on jediný přežil.

Až dnešek skončí, zamkne dům Cosentinů, prodá Mariovy statky v Argentině a přestěhuje se na jedno ze svých menších panství daleko od Říma. Daleko od všech. Zbaví se všeho, i zármutku. Už se nemusí o nikoho starat.

Posledních několik dní Clare plakala tak moc, až byla přesvědčená, že už jí žádné slzy nezbyly. Ale během obřadu, během tak krásné smuteční řeči, kterou kněz pronášel za jejího milovaného Maria, se jí slzy řinuly z očí znovu. Marius byl vážně jeden z nejlepších lidí, jaké kdy znala – silný, laskavý, upřímný, milující.

Nikdy nepochopila, jak je možné, že z něj vyrostl takový milý člověk, přestože ho vychovával jeho starší bratr, který jí připadal chladný a odmítavý. Ovšem Marius se Rocca vždycky zastával. Podle něj sice Rocco působil nepřístupně, ale kdyby bylo třeba, za svého mladšího bratra by položil život.

A na tato slova si právě teď vzpomněla. Mezi vzlyky ji napadlo, že by bylo možná lepší, kdyby zemřel Rocco. Marius překypoval láskou a upřímností, zatímco Rocco jako by se okolnímu světu vyhýbal.

Žil ve svém obrovském domě jako poustevník, v domě, který zdědil po svých rodičích, když mu bylo šestnáct. Tehdy jeho rodiče zemřeli jen pár týdnů po sobě, na infekční chorobu, kterou se nakazili při svých cestách do zahraničí.

Clare do toho domu strašně nerada chodila, ale s Mariem tam trávila každé Vánoce a zůstávali až do nového roku, a potom v červnu, na Roccovy narozeniny.

Rocco s ní vždycky sotva prohodil pár slov. Když ji Marius požádal o ruku, v první chvíli nadšeně souhlasila, protože ho tak zoufale milovala. Ale když pak tu noc ležela v posteli a prohlížela si ten úžasný zasnubní prsten, došlo jí, že odtěď bude součástí její rodiny i Rocco.

Nebyla to příjemná myšlenka. Vlastně kvůli tomu nedokázala usnout.

Teď stála vedle muže, který nakonec nikdy nebude jejím švagrem, a čekala, až obřad skončí. Hned jak se vrátí do domu, odjede. Už si objednala vůz, který ji měl vyzvednout a odvézt na letiště. Neměla důvod v Římě zůstat. Rocco nepotřeboval utěšovat, a už vůbec ne od ní. Marius nezanechal závěť. Teď nezbyvalo nic než se vrátit domů a pokusit se přijít na to, jak bude dál žít. Její srdce bylo pohřbeno s Mariem.

Rocco stál v obývacím pokoji, odkud měl výhled na upravenou příjezdovou cestu, na níž parkoval velký černý mercedes a čekal na Clare.

Obdivoval její prozíravost a byl rád, že nechtěla dnešek

zbytečně protahovat. Pokud bude Rocco truchlit, tak jedi-
ně v soukromí. A měl dojem, že Clare to cítí stejně.

„Tvůj vůz už je tady,“ řekl a spojil ruce za zády.

Stále měla přes obličej stažený černý závoj z husté
krajky, ale zpod něj dokázal rozeznat její levandulově
modré oči. „Ano.“ Ani se neposadila. „Strašně nerada
tě tu takhle nechávám –“

„Ale prosím tě,“ přerušil ji svým hlubokým, chra-
plavým hlasem. „Nejsme si nijak blízcí. Ani jeden ne-
toužíme po tom truchlit společně.“

Zvedla hlavu a znovu pod krajkou zahlédl ten zvlášt-
ní fialovomodrý odstín jejích očí. „Ty budeš truchlit?“

„Nic jiného mi nezbylo.“

Hned jak to vyslovil, si Rocco připadal jako blázen.
Bylo lepší, když si ostatní mysleli, že nic necítí, že je
vázně tak chladný, jak vypadal. Kývl směrem k vyso-
kým vyřezávaným dveřím. „Nechci tě zdržovat. Nerad
bych, abys kvůli mně zmeškala let.“

Naklonila hlavu a odhrnula si krajkový závoj. Od-
halila tak své zlaté vlasy a pobledlou tvář s tmavými
stíny pod očima barvy levandulových polí.

„Nejspíš už se nikdy nevidíme,“ podotkla. „ale měl
bys vědět, že tě Marius měl velmi rád. Vždycky říkal,
že jsi nejlepší bratr, matka i otec, jakého si mohl přát.“
Pak si zase nasadila závoj a lehce mu kývla na rozlou-
čenou. Potom vyšla z domu a zamířila k autu.

Už nikdy se neměli setkat.

Za jiných okolností by tomu tak skutečně bylo. Roc-
co nijak nestál o to, aby mu někdo připomínal Maria
nebo ostatní blízké, o které přišel.

Jenže když dorazila ta obálka, zastihla ho v Ar-
gentině, kde dohlížel na sklizeň na Mariově panství.
Rocco ji v tu chvíli někam odložil a pak zmizela pod

dalšími papíry. Chtěl ji otevřít a přečíst si, co v ní stojí, ale nemohl ji najít. Hledal všude, až se začínal bát, že ji omylem vyhodil. Jenže ji prostě jen přesunul, spolu s dalšími přehledy o výdajích a formulářem pro daňové přiznání.

Objevil ji až po jedenácti měsících.

Když Rocco obálku otevřel, ukázalo se, že není posledním potomkem rodu Cosentiů.

Krásná Clare Redmondová totiž před dvěma lety porodila zdravého chlapce.

PRVNÍ KAPITOLA

Clare vyrušil typický řev helikoptéry. Přestala psát a její ruce se zastavily nad klávesnicí notebooku, zatímco naslouchala uši drásajícimu hučení a vibracím.

Řev se přiblížil. Clare ještě chvíli poslouchala, než se odtáhla od stolu, přešla k oknu své kanceláře a vzhlédla k obloze. Helikoptéra se teď vznášela přímo nad ní. Byla dost nízko na to, aby jen prolétávala okolo. Nebo možná něco nebo někoho hledali. Helikoptéra minula renesanční vilu ze šestnáctého století, a vypadalo to, jako by se chystala na přistání. A o chvíli později skutečně přistála, přímo uprostřed rozlehlého trávníku hned za vilou.

Už předtím tu přistávaly helikoptéry s celebrity, prezidenty a premiéry, ale vždycky se to dozvěděla předem. Upozornila by svůj tým i ochranku a zajistila personál, který by zařídil vše potřebné a držel ostatní hosty v povzdálí, kvůli bezpečnosti. Ale tentokrát o ničem nevěděla a to ji zneklidnilo. Netušila proč, ale její instinkt se většinou nemýlil. Clare vyšla z kanceláře a rychle seběhla po širokém mramorovém schodišti ke vstupním dveřím.

Vedle ní se objevil Gio Orsini, šéf její ochranky. „Víte o tom něco?“ zeptal se a pozorně sledoval

helikoptéru usedající na trávník, obrovská vrtule se stále ještě otáčela.

Zavrtěla hlavou. Ať už to byl kdokoliv a chtěl cokoliv, vycítila problémy. Jestli ji její bouřlivý život něčemu naučil, pak tomu, že strachu se nesmí poddat. Ani slabosti.

Clare následovala Gia k širokému venkovnímu schodišti. Ještě před půl rokem byl této vile luxusní hotel, který vlastnila zároveň s dalšími luxusními nemovitostmi. Potom zjistila, že nejšťastnější se cítí právě v této vile, ve vile Conchetti. Proto hotel zavřela a rozhodla se z něj vybudovat domov pro svou rodinu.

„Je to soukromá helikoptéra?“ zeptala se.

„Myslím, že soukromá.“ Gio se k ní otočil. „Adriano ještě pořád spí?“

Clare přikývla a vybavila si svého synka, jak spí ve svém dětském pokoji, kde na něj dohlížela chůva.

„Zajistím dětské křídlo,“ dodal Gio. „A byl bych mnohem klidnější, kdybyste se vrátila do domu, dokud nezjistíme, kdo přiletěl a proč.“

Už dva a půl roku se Gio staral o bezpečnost její i jejího syna. Chránil ji od té chvíle, kdy opustila porodnici jako truchlící svobodná matka.

„Počkejte moment,“ namítla. „Mám takové tušení, že vím, kdo to je.“

„*Chi, allora?*“ zeptal se. *Kdo tedy?*

„A doufám, že se pletu,“ dodala jen. Vážně doufala, že se plete.

Gio přimhouřil oči, ale nic neřekl. Ani Clare. O pár vteřin později vylezl z vrtulníku pilot, ale dřív než stačil otevřít dveře pro pasažéry, objevil se v nich vysoký muž s černými vlasy a olivově opálenou pletí a v ruce držel malou koženou cestovní tašku. Byl tak vysoký, že se musel sklonit, aby se nepraštil o vrtuli. Ačkoliv

mu Clare ještě neviděla do tváře, okamžitě věděla, kdo to je.

Rocco.

Žaludek se jí zhoupl jako na vodě. Očekávala ho mnohem dřív. Napsala mu před víc než osmnácti měsíci, ale nikdy jí neodpověděl. Myslela si, že o něm už nikdy neuslyší. A místo toho byl teď tady, ve vile, on sám osobně.

Samou nervozitou ji páčila kůže, zrychlil se jí tep a v ústech jí vyschlo.

„Můžu pro vás teď něco udělat?“ zeptal se tiše Gio. Oba věděli, že Rocco Cosentino představuje hrozbu.

„Prozatím nic,“ odpověděla. „Jen ať zůstanou zaměstnanci připravení.“

„Zajisté.“

Zůstala stát na schodech. Navenek působila klidně, ale ruce se jí třáslly. Právě před měsícem, na konci července, přestala doufat, že se jí Rocco ozve. Od té doby, co mu o Adrianovi napsala, uplynul víc než rok a půl, takže se přestala obávat a představovat si nepříjemné setkání. A právě když našla klid, se Rocco objeví u jejích dveří.

„Hledal jsem tě,“ řekl Rocco, když došel ke schodům. Měl hlubší hlas, než si pamatovala, ale stejně pochmurný.

Jeho tvrdé, ostré rysy byly bez výrazu, v jeho očích nebyl žádný úsměv, jeho přivítání bylo stejně chladné jako jeho ledově stříbřitý pohled. Prohlédl si ji od hlavy k patě.

Očividně se nic nezměnilo.

„Celý rok a půl.“ Naklonila hlavu a podívala se mu přímo do očí, měly barvu cínu. „A když si pomyslím, že jsi byl tak blízko, jen dvacet čtyři kilometrů od Říma.“

„Trvalo ti celý rok, než jsi mi oznámila, že mám synovce.“

„A tobě celý rok, než ses ukázal.“ Zvedla bradu a kývla prstem na Gia. Ten se tiše vzdálil, ale jen tak daleko, aby zůstal nadosah. „Ale ty máš vlastně spoustu práce.“

Rocco došel po schodech až k ní. „Jakmile jsem se o tom dítěti dozvěděl, najal jsem si soukromé detektivy, protože jsem tě nemohl najít. Ale hádám, že to víš.“ Zvedl koutek úst, ale neusmál se. „Možná bys příště mohla připsat i zpáteční adresu.“

Užuž chtěla poznamenat, že žádné příště nebude, ale pak si to raději rozmyslela. Nebyl důvod provokovat Mariova staršího bratra. Ona a Rocco si nebyli blízcí. Teď se viděli poprvé od Mariova pohřbu, takže bylo lepší nevyvolávat napětí. Chtěla zapomenout na to špatné, a doufala, že v budoucnu se k sobě dokážou chovat srdečně.

„Nějakou chvíli trvalo, než se ke mně tvůj dopis dostal,“ vysvětloval Rocco. „Byl jsem zrovna v Mendoze, a než jsem si ten dopis stihl přečíst, ztratil se mezi ostatními papíry. Našel jsem ho teprve v květnu, když jsem hledal formuláře k daňovému přiznání.“

„Přestěhoval ses do Argentiny?“ zeptala se překvapeně.

„Ne. Loni jsem tam na pár měsíců odjel a snažil se vyřešit nějaké problémy s Mariovým vinařstvím. Byly tam potíže s vedením a mě už jejich výmluvy unavovaly.“

„Čekala bych, že už jsi ho dávno prodal.“

„Nic z bratrova majetku jsem neprodal.“

„Proč ne? Vy dva jste přece měli úplně jiný přístup k penězům.“ Zvlnila rty do lehkého úsměvu. „Marius rád utrácel, na rozdíl od tebe. Nedokážu si představit, že by vinařství vynášelo tolik, aby se to vyplatilo.“

„To ne, ale vyrábí vynikající víno, a se schopným

vedením se dostane do zisku.“ Rocco se jí zadíval přímo do očí. „Ale nejsem tady proto, abych s tebou rozebíral svoji investiční strategii.“

Přejela mu pohledem po levé tváři, na níž měl jizvu, aby se vyhnula jeho podmanivým očím. Bylo tak zvláštní, že tu byl, tak podobný Mariovi... stačil jen letmý pohled, aby člověk viděl ty společné rysy, přestože Rocco byl vyšší a měl podstatně širší ramena a hrudník. Ve tváři si byli tak podobní, až na Roccovu velkou jizvu, která mu zůstala po popálenině a která zasahovala až k linii vlasů. Ale i bez jizvy měl Rocco naprosto jiné oči. Ty Mariovy byly hnědé, veselé, zářila z nich radost a něha. Zato Rocco se nikdy ani neusmál, pokud si pamatovala. Jeho pohled zůstával stále tvrdý a chladný. Ostatně všechno na Roccovi bylo impozantní a chladné. Nikoho takového nechtěla mít ve své blízkosti, ani ve svém domě nebo v blízkosti svého syna.

Ale on přijel právě kvůli jejímu synovi, takže nemůže Rocca nechat čekat na schodech věčně.

„Pojďme na terasu,“ řekla nakonec. „Tam budeme mít větší soukromí.“

Vedla ho vzdušnou vstupní halou k proskleným dveřím, které vedly na odlehlou terasu s výhledem na moře. Na terase byla spousta zákoutí k sezení a také stůl, u kterého s Adrianem rádi večeřeli. Zdobila ji spousta květináčů s citrusy a u vchodu voněly popínavé růže.

„Nechám nám donést nějaké občerstvení,“ řekla Clare a usadila se na kovovou židli s jasně růžovým podsedákem. „Dal by sis kávu, džus nebo vinný střík?“

„A co si dáš ty?“ zeptal se Rocco a posadil se na židli naproti ní.

„Střík,“ odpověděla. „Dneska je horko.“

„Dám si to samé,“ řekl Rocco.

Clare se ohlédla na Roberta, svého komorníka, který stál u dveří a čekal na příkazy. „Dva vinné stříky,“ požádala ho, „a možná něco lehkého k snědku.“

Roberto zmizel, ale Clare si byla jistá, že někdo z personálu je poblíž. Gio zůstával vevnitř, skrytý ve stínu hned u dveří. Ostatní členové ochranky se pohybovali v okolí domu. Nikdy by neriskovala bezpečí svého syna. Představoval pro ni celý svět a cokoliv dělala, dělala kvůli němu a pro něj.

Clare si opatrně přehodila nohu přes nohu, lem šatů jí sahal sotva po kolena a odhaloval štíhlá lýtka. Cítila na sobě Roccův pohled a v jeho očích zahlédla podivný záblesk. V tu chvíli si přála, aby na sobě měla kalhoty a triko s dlouhým rukávem. Jenomže léto právě vrcholilo a v šatech se snášelo mnohem lépe.

„Uběhla spousta času,“ poznamenala. „Skoro jsem si myslela, že se už neuvidíme.“

Rocco pokrčil rameny. „Neviděli, nebýt toho tvého dopisu.“

Na nějakou dobu se oba odmlčeli. Clare to teď nechala na Roccovi. Přece jen on sem přijel. Ať tedy řekne, co má na srdci.

Rocco právě otevíral ústa, když se objevil Roberto se stříbrným podnosem v rukách. Rocco tedy počkal, až Roberto postaví na stůl skleničky s vínem a talířky s ořechy, slanými tyčinkami a prkénko s výběrem sýrů a uzenin.

„Nabídni si,“ vyzvala ho, když Roberto odešel.

Rocco si však jen usrkl vinného stříku a zamračil se.

„Moc perlivé vody a málo vína?“

„To ne. Co je to za víno? Určitě není italské.“

„Chardonnay z Kalifornie, z Paso Robles, blízko centrálního pobřeží.“ Zaváhala a pak pokračovala: „Koupila jsem tam jednu vinici. A taky pár olivových sadů. Byla to dobrá nabídka, tak jsem ji využila.“